de feestelijke, glanzende kleuren der bloemen, die haar tegengloeiden in wondere pracht.... O, de avond zou goed worden!

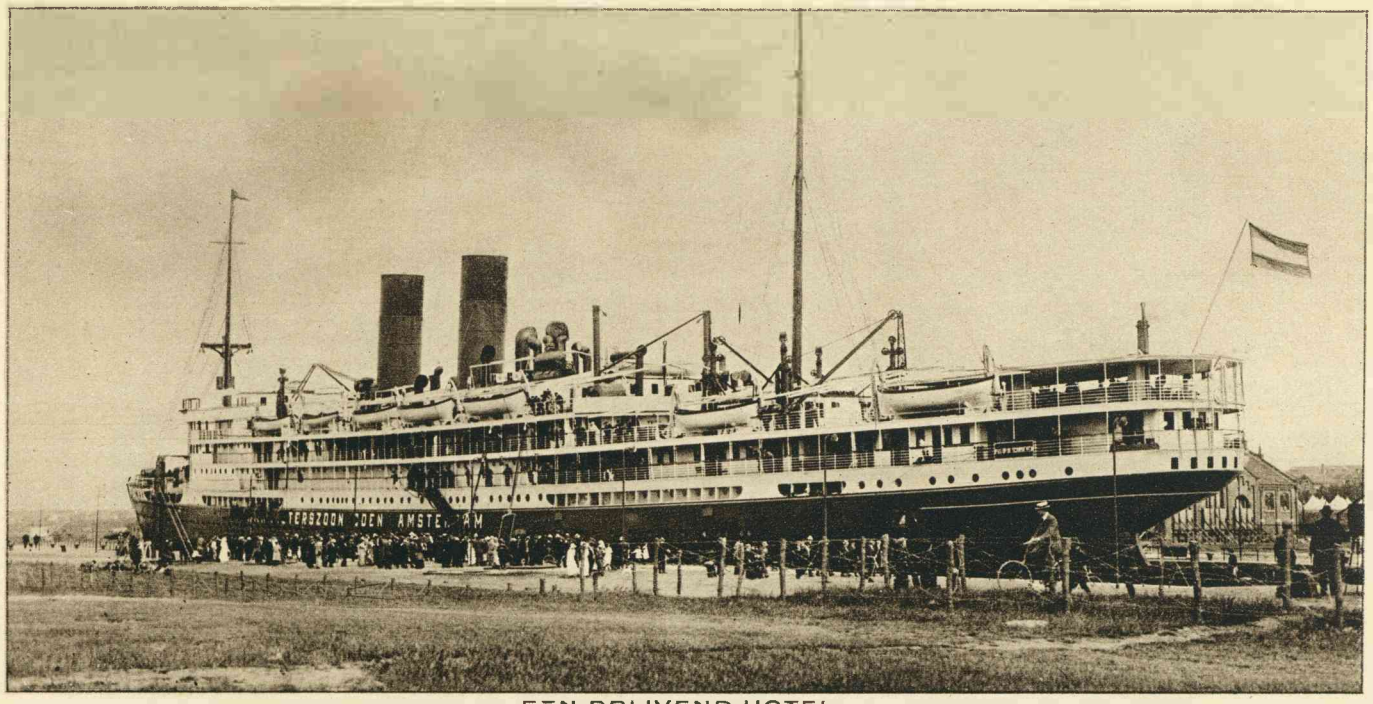
Het straatgeruisch drong van beneden flauwtjes tot haar door; ze vond het zoo zalig-rustig in haar hoekje. Ze kon nog zoo prettig even droomen, voor Tom kwam.

Ze kenden elkaar nu twee jaar. Ze had hem voor het eerst in den trein ontmoet, toen zij met vacantie naar huis geweest was, en weer naar de stad terugreisde. Ze had zitten peinzen, hoe druk en herrieachtig het thuis was, met de vele broertjes en zusjes, wier willetjes en karakters zoo vaak tegen elkaar indruischten. En ze had verlangd naar haar kalme, rustige pensionkamer, naar haar leven van veel alleen, maar toch heelemaal vrij zijn. Ze was telégrafiste en ze hield van haar werk, dat ze in tegenstellingmet haar collega's interessant bleef vinden.

Toen was hij bij haar in den coupé gestapt. Ze waren de eenige reizigers. Een open raam, dat tochtte, was het begin van hun gesprek geweest. En daarna hadden ze de verdere reis gepraat als oude bekenden. Hij was zoo eenvoudig, zoo heel gewoon, ze had direct kunnen vertellen van haar werk en haar ambities. Hij had ook gesproken van zijn leven, hoe hij een Handelsschool afgeloopen had, en nu bij zijn vader in de zaken was. Ze woonden in dezelfde stad, en alsof het vanzelf sprak was hij later met haar mee naar huis geloopen, had haar koffer gedragen, en hadden ze elkaar als goede vrienden ferm de hand geschud. Dat was het begin van hun vriendschap geweest, van hun mooie, hechte vriendschap. Ze zag het nu weer opeens in dàt licht, en ze bedacht hoe dankbaar ze moest zijn voor de groote gave van zijn vriendschap.

Steevast was hij eèn avond per week bij haar gekomen; was het weer mooi, dan gingen ze wandelen of roeien of fietsen, en 's winters zaten ze knus voor het roodgloeiende kacheltje, en lazen samen of praatten alleen, of schaakten soms. De hospita had eerst heel bedenkelijk gekeken, wilde van geen heerenbezoek weten; maar Betty had zoo kordaat gezegd: „Goed, dan moet ik om andere kamers rondzien," dat ze bijgetrokken was. Nu informeerde ze vaak quasiguitig, wanneer het nou eens een engasjement werd. Dan lachte Betty would-be vroolijk: „Nooit hoor! Mijnheer is alleen een goeie vriend van me," ofschoon ze graag de hospita in het bête, ongeloovige gezicht geslagen zou hebben, omdat ze wist, dat de bekrompen hersens van het mensch hun vriendschap nooit zouden kunnen begrijpen, en omdat ze voelde, hoe hun mooie, reine verhouding later door de hospita zelf besmeurd zou worden.

Terwijl ze in haar hoekje zat voor het raam, en vaag luisterde naar het zingende theewater, bedacht ze, waarom het niet altijd zoo had kunnen blijven, zooals het in het begin geweest was, toen zij en Tom werkelijk goede kameraden waren. Toen was alles zoo vroolijk en goed en prettig geweest. Waarom toch was ze van hem gaan houden? Het had haar immers niets dan verdriet gegeven. O, de moeilijke strijd steeds, dat hij niets mocht merken van haar veranderde gevoelens. Dàt was toch haar kracht, dat ze steeds zoo sterk geweest was, dat hij niet vermoedde haar groote, groote liefde....

EEN DRIJVEND HOTEL.

De stoomvaartmaatschappij „Nederland" te Amsterdam is op de gedachte gekomen een harer nieuwste booten, de „J. P. Coen", in het Noordzeekanaal te leggen en als hotel in te richten. Een uitstekend denkbeeld, dat in verband met den heerschenden woningnood en de talrijke gasten in hotels, wel navolging zal vinden.

Ze schokte opeens als onwillig haar schouders, ze wilde niet meer denken nu, Tom kon elk oogenblik komen, ze wilde genieten van elke minuut samenzijn. Dezen eersten avond zouden ze wel niet uitgaan. Tom zou zooveel te vertellen hebben. Hij was vier weken met zijn vader op reis geweest, en hij had de gave om interessant te kunnen spreken over alles wat hij gezien had. Ze verlangde naar zijn reisverhalen.

Het theewater opgietend, hoorde ze zijn bekend schelletje. Haar hand, die het keteltje vasthield, trilde plotseling; ze zette het haastig neer, stak, om zich een houding te geven, langzaam het lichtje aan onder den trekpot, het vroolijke, flikkerende vlammetje dat haar theetafel prettiger, intiemer schijnen deed. Ze hoorde zijn stappen naar boven klimmen, dan zijn klop aan de deur. „Ja!" riep ze, zich oprichtend.

In de deur stond Tom, groot, flink, robust. Ze liep hem tegemoet, niet te haastig, haar bewegingen leken haar zèlf bestudeerd.

Dan voelde ze zijn fermen handdruk, hoorde zijn sonore stem: „Betty, hoe gaat het?"

„Best! En jij? Je ziet er goed uit zeg. Ga gauw zitten. Je krijgt direct thee. Ze moet nog even trekken." Ze sprak haastig, nerveus, tegen haar willen in.

Hij, kalm, legde zijn hoed neer, zette zich op zijn gewone plaats, leunde even zijn stoeren, blonden kop tegen het verschoten trijp van zijn grooten stoel, vroeg dan: „Vertel nu eens, hoe heb je het gemaakt in die vier weken?"

„Ik? Och niets bijzonders." — Ze wreef haar nagels tegen de palm van haar hand. — „'k Heb het nogal druk gehad op 't kantoor. Zooals altijd hè? Maar jij, jij hebt natuurlijk massa's nieuws. Je moet me alles vertellen hoor! En bij het begin beginnen."

„Tja," zei hij. „Er is zooveel gebeurd. Enfin, vooruit dan maar." — Terwijl hij sprak, schonk Betty thee, schoof hem de koekjes toe, de sigaretten, terwijl hij voor haar het kleine roode doosje damessigaretten neerzette, dat hij altijd meebracht, elke week een nieuw doosje. Ze rookten en hij vertelde. Ze luisterde stil, de armen op de leuningen van haar stoel; af en toe trekkend aan haar sigaretje. In de schemerende kamer gloeiden alleen het theelichtje en hun sigaretten. Het was, alsof in de schemering om hen, de rozen sterker geurden.

Hij vertelde van Zwitserland, enthousiast, levendig, dan zichzelf in de rede vallend, zei hij:

„O ja, ik heb nog een Zwitsersch souvenirtje voor je meegebracht." Haar hart sprong op van plotse verrukking.

„O, wat leuk van je; wacht, ik zal licht maken." Ze stak het schemerlampje aan, zette het bij hun tafeltje neer. Hij schoof haar een pakje toe, haar trillende vingers konden het touwtje niet lospeuteren.

„Laat ik je helpen," zei hij, kalm met zijn mes het touw doorsnijdend. Ze trachtte zichzelf te beheerschen, vouwde langzaam het papier los, bekeek eerst het doosje nog, voor ze dit opende. Op een blauwfluweelen kussentje lag een klein elegant broche: twee teerwitte Edelweis-bloempjes, waaraan een kittig, zilver miniatuur-klokje bungelde.

„O wat schattig," zei ze blij, „wat vreeselijk snoezig. Dank je wel hoor!" Over de tafel heen stak ze hem haar hand toe, en ze herhaalde innig: „Dank je wel."

„Och," zei hij opeens verlegen, „je weet, ik houd niet van cadeaux en zoo. Maar dit is wel een exceptioneel geval. 't Is meteen een soort afscheidscadeau zie je."

Ze keek hem aan, verschrikt, niet-begrijpend. Hij trachtte den toestand te beheerschen, 't was zoo verdraaid moeilijk om het haar te zeggen, en tòch moest het.

„Afscheid?" vroeg ze.

„Ja, ik had het je eerst willen schrijven, maar dat vond ik zoo.... och, ik weet niet. Ik dacht, ik vertel het haar liever. Je weet, dat we in Genève waren hè? Vader en ik.

„We ontmoetten daar een zakenvriend van vader uit Soerabaia, die zijn verlof in Zwitserland doorbracht." Zijn stem klonk eentonig. Betty miste den warmen klank van anders. Het was haar of hij een van buiten geleerd lesje opzei. Ze voorvoelde wat komen zou, ze wilde alleen, dat het maar gauw, gauw voorbij was. Ze zat onbeweeglijk, hem aankijkend met oogen, waaruit alle zonnige glans geweken was. En om haar hart snoerde zich een band van haast onduldbare smart.... Zoo wachtte ze.

„Enfin, en toen...." hij morste asch van zijn sigaret, veegde dat nog bedachtzaam weg, voor hij verder sprak. „En toen is er besloten, dat ik met hem mee terug ga naar Soerabaia, om eens iets van de wereld te zien, en meer handelskennis op te doen en zoo. Als het me daar nu goed bevalt, blijf ik er waarschijnlijk. Er is veel geld te verdienen in Indië en...." Hij haperde.

„Wanneer ga je?" vroeg ze. Haar stem klonk zoo dof, dat ze, zich inspannend, wat luider herhaalde: „Wanneer ga je weg?"

„Vandaag over twee weken al, met de „Coen". Vader kan me wel missen, zie je, want Harry, mijn oudste broer, dat weet je, is hier heelemaal ingewerkt."

„Ja natuurlijk," knikte ze.

„Ik krijg het nog druk nu," zei hij meer geanimeerd, nu hij gelukkig gezegd had, dat hij wegging. „Voor mijn uitrusting zorgen, en overal afscheidsvisites maken, en...."

„Je zult zeker wel geen tijd meer hebben om hier te komen," zei ze bewust-wreed, in een vreemden drang om hem pijn te doen.

„Ja, natuurlijk kom ik nog!" hij keek haar bevreemd aan. Dan opeens inniger: „Betty, we zijn toch zulke goede kameraden geweest, we hebben toch zoo'n prettigen tijd gehad, laten we met die herinnering ook van elkaar gaan.

(Zie vervolg op pag. 10.)

DE STAKING DER AMSTERDAMSCHE MELKBEZORGERS.

Naar aanleiding van de staking der melkbezorgers geven wij van het Amsterdamsche melkbedrijf bovenstaande foto's. Links: In gewone tijden heerscht in den vroegen morgen 'n groote bedrijvigheid van uitrijdende melkwagens. Rechts: Kisten met flesschen melk klaar om de stad ingebracht te worden.